

Socialministeren med bindende Virkning for vedkommende Arbejdsgivere og Arbejdere bestemme, at Arbejdstiden — for saa vidt den ikke vil være at nedsætte i Henhold til Bestemmelser i den øvrige Lovgivning — væsentlig nedsættes med det Formaal, at de flest mulige Arbejdere kan finde Beskæftigelse, dog under Hensyntagen til Arbejdets Karakter samt til Arbejdsløshedens Omfang inden for vedkommende Fag eller Omraade; Nedsættelsen maa dog ikke for den enkelte Arbejder overstige 12 Timer ugentlig i Gennemsnit.

Stk. 2. Ved Antagelse til Arbejdet skal fortrinsvis komme i Betragtning Arbejdere, som har forsikret sig mod Arbejdsløshed, samt Familieforsørgere, og inden for denne Kreds skal der lægges Vægt paa først at beskæftige dem, hvis Arbejdsløshed har været af en mere langvarig Karakter, uden at de dog behøver at have opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, for saa vidt paagældende i øvrigt maa antages at besidde de til Arbejdets Udførelse nødvendige Kvalifikationer. Hvor en Kommune iværksætter et saadant Arbejde, skal de i Kommunen bosiddende arbejdsløse — under Hensyntagen til det foran anførte — foretrækkes.

Stk. 3. Den i Stk. 1 nævnte Arbejdstidsforkortelse kan ikke komme til Anvendelse paa et Arbejde, der udføres i Forbindelse med et andet Arbejde, der ikke omfattes af denne Paragraf, saafremt dette vil medføre, at der inden for samme Arbejdsplads bliver forskellig Arbejdstid for de der beskæftigede Arbejdere. Hvor Forholdene i det enkelte Tilfælde taler derfor, kan Socialministeren fravige denne Bestemmelse.

Stk. 4. Tvivlsspørgsmaal om, hvorvidt et Arbejde omfattes af Regelen i Stk. 1, jfr. Stk. 3, samt om, hvorvidt Bestemmelsen om en væsentlig Arbejdstidsnedsættelse er opfyldt, afgøres af vedkommende Minister efter Forhandling med Socialministeren.

§ 2.

Stk. 1. Den i § 1 omhandlede Arbejdstidsforkortelse skal saa vidt muligt samles paa 1 à 2 Dage i Ugen.

Stk. 2. Hvor tekniske eller økonomiske Forhold er til Hinder herfor, kan Arbejdstidsforkortelsen dog fordeles enten paa samtlige Ugens Hverdage eller samles paa enkelte Uger inden for et Tidsrum af højst 6 Uger.

§ 3.

Stk. 1. De i denne Lov omhandlede Arbejder vil være at vederlægge med den Betaling, der i Henhold til almindelig gældende Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere eller i Henhold til Overenskomst mellem Kommunen og dennes Arbejdere maatte være fastsat for tilsvarende Arbejde eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, da efter Særoverenskomst mellem Arbejdsgiveren og de paagældende Arbejdere; dog kan der ikke ved saadan Særoverenskomst fastsættes højere Sats end de, der er gældende efter de almindelige Overenskomster mellem Arbejdsgivere og Arbejdere.

Stk. 2. Som Arbejdsgiver anses den, der i Realiteten iværksætter Arbejdet, for saa vidt han efter Ulykkesforsikringslovens § 51, jfr. § 17, er forsikringspligtig for paagældende Arbejdere, i modsat Fald den forsikringspligtige.

Stk. 3. En Arbejder anses ikke for arbejdsløs i Arbejdsløshedslovgivningens Forstand i de ledige Dage (Uger), der er en Følge af den i nærværende Lov paabudte Arbejdstidsforkortelse.

§ 4.

Den Arbejdsgiver eller hans Stedfortræder, der anvender nogen Arbejder i Strid med de i Henhold til § 1 trufne Bestemmelser om Nedsættelse af Arbejdstiden, straffes med en Bøde, der sættes til ikke under 30 Kr. for hver saadan ulovlig sysselsat Person.

§ 5.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder straks i Kraft og har Gyldighed indtil 31. Marts 1936.